

KONCESSIONSNÄMNDEN

FÖR MILJÖSKYDD

Avd 1

BESLUT

1991-06-20

Stockholm

Nr B 128/91

Dnr 239-162-91

Aktbil 8

KLAGANDE

Kommanditbolaget Friherren 50 i konkurs

Ställföreträdare: jur kand P.-L. , Ackordscentralen,
Box 53256, 400 16 GÖTEBORG

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsens i Göteborgs och Bohus län beslut den 2 april
1991 om föreläggande enligt 40 § miljöskyddslagen

SAKEN

Åtgärder för omhändertagande av miljöfarligt avfall från
ytbehandlingsverksamhet i Göteborgs kommun

Nysilverfabriken Aurora Aktiebolag bedrev tidigare ytbe-
handlingsverksamhet på fastigheten Gårda 8:2 i Göteborgs
kommun. Fastigheten köptes år 1989 av kommanditbolaget
Friherren 50. Kommanditbolaget försattes i konkurs i
januari 1991.

Genom det överklagade beslutet förelade länsstyrelsen
konkursboet med stöd av 40 § miljöskyddslagen (1969:387)
att vid vite av 500 000 kr ombesörja ett slutligt omhän-
dertagande av det miljöfarliga avfallet som finns på fas-
tigheten Gårda 8:2. Omhändertagandet skall ske på ett av
två alternativa sätt och åtgärderna skall vara avslutade
senast den 31 maj 1991. - Om föreläggandet inte efterkoms
kan länsstyrelsen enligt 41 a § miljöskyddslagen komma att
förordna om rättelse på konkursboets bekostnad.

Konkursboet har överklagat länsstyrelsens beslut och yrkar
att det skall förklaras ogiltigt.

Till stöd för sin talan har konkursboet anfört bl a följande.

När kommanditbolaget försattes i konkurs bedrevs ingen verksamhet på fastigheten och verksamheten har inte återupptagits av konkursboet. Fastigheten bedöms snart bli föremål för exekutiv försäljning. Det saknas stöd i 40 § miljöskyddslagen för ett vitesföreläggande mot konkursboet, eftersom boet inte kan göras ansvarigt såsom för massagäld för dispositioner som eventuellt vidtagits före konkursen av konkursgäldenären. Det saknas dessutom stöd i förmånsrättslagen för betalning av den typ av kostnader som föreläggandet omfattar.

I ett yttrande över överklagandet har länsstyrelsen anfört följande.

På fastigheten lagras i dag kemikalier och kemikalieavfall som härrör från den industriella verksamhet som tidigare förekom på platsen. Lagringen av de kemiska produkterna är i sig en miljöfarlig verksamhet som miljöskyddslagen otvivelaktigt är tillämplig på.

Den som ansvarar för en sådan verksamhet i miljöskyddslagens mening är den som utövar verksamheten. Även om utövaren vanligtvis är densamma som bedrivit verksamheten behöver utövaren inte vara identisk med den som en gång gav upphov till den nuvarande miljöstörningen. Om ett företag går i konkurs eller den tidigare ansvarige för en verksamhet avlider kan det miljörättsliga ansvaret mycket väl gå över på en ny fysisk eller juridisk person som då blir ansvarig för den verksamhet som då förekommer på platsen.

Den pågående miljöfarliga verksamheten, som alltså är en form av passiv lagring av avfallsprodukter, utövas av konkursboet sedan industriverksamheten upphört och dåvarande ägare avlidit och det bolaget som därefter köpte fastigheten med allt vad som fanns i den har gått i konkurs. Av rättsfallet NJA 1984 sid 602 framgår att ett föreläggande om borttransport av miljöfarligt avfall kan riktas mot ett konkursbo och att ett sådant föreläggande kan verkställas.

Av beslutet framgår att det är motiverat utifrån de överväganden som skall göras enligt 5 och 6 §§ miljöskyddslagen att meddela föreläggandet.

Länsstyrelsen vill avslutningsvis påpeka att värdet av fastigheten med avfallet kvarlämnat i lokalerna rimligtvis borde bli så mycket lägre som saneringen kostar jämfört med fastighetens värde utan avfallet.

Länsstyrelsen anser att överklagandet bör avslås.

Konkursboet har inkommit med ytterligare en skrift.

KONCESSIONSNÄMNDENS BEDÖMNING

Det är konkursboet som förvarar det miljöfarliga avfallet. Förvaringen utgör en sådan användning av byggnad som kan medföra störning för omgivningen. Det är alltså att betrakta som miljöfarlig verksamhet enligt 1 § första stycket 1 miljöskyddslagen. Av 5 § miljöskyddslagen framgår bl a att den som utövar en miljöfarlig verksamhet är skyldig att vidtaga de försiktighetsmått som skäligen kan fordras för att avhjälpa olägenhet.

I det nu aktuella fallet anser koncessionsnämnden det uppenbart att åtgärder är nödvändiga för att förhindra skadlig miljöpåverkan från förvaringen av avfallet. Frågan är om det är skäligt att åtgärderna vidtas av konkursboet. Koncessionsnämnden vill då anföra följande.

Kommanditbolaget kan vid köpet av fastigheten inte ha varit okunnigt om vad lokalerna på fastigheten har inrymt och det har inte heller påståtts från konkursboets sida. Att bolaget efter köpet har försatts i konkurs och konkursboet aldrig återupptagit driften av den tidigare ytbehandlingsverksamheten utgör, enligt koncessionsnämndens mening, inte något skäl att upphäva föreläggandet. Inte heller konkursboets invändningar i övrigt förtjänar avseende vid den nu förevarande prövningen enligt miljöskyddslagen.

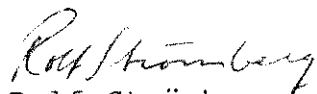
Koncessionsnämnden anser således inte att det har framkommit något som bör föranleda ändring i länsstyrelsens beslut. Konkursboets överklagande bör följaktligen avslås.

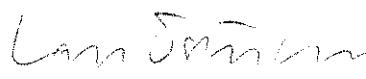
KONCESSIONSNÄMNDENS BESLUT

Koncessionsnämnden avslår konkursboets överklagande.

Detta beslut får enligt 48 § andra stycket miljöskyddslagen inte överklagas.

I detta beslut, som har fattats efter föredragning av handlingarna, har deltagit ledamöterna Rolf Strömberg, ordförande, Margaretha Bengtsson, Bo Julin och Erik Lindvall. Föredragande har varit Lars Österberg.

Rolf Strömberg

Lars Österberg